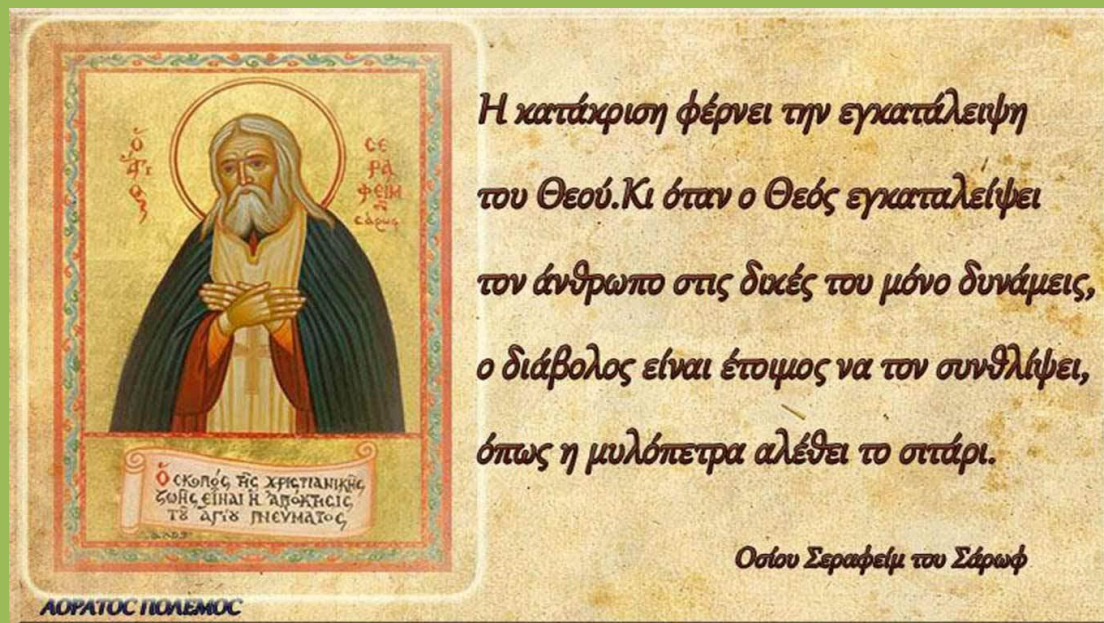

Κρίση κατάκριση σχολιασμοί.

Γράφει: Βασιλική Σωτηριάδη

Η ώρα είναι έξι. Σε λίγο έχουμε ραντεβού με όλη την παρέα, φίλοι και γνωστοί θα συναντηθούμε για να πούμε τα νέα μας και να πιούμε ένα καφέ όπως κάνουν όλοι οι νέοι σήμερα.

Τα θέματα συζήτησης ποικίλα πρώτα λέμε τα νέα μας ο καθένας τα δικά του και μετά η συζήτηση επεκτείνεται σε πράγματα που μας αρέσουν σε άλλα που δεν μας αρέσουν. Βέβαια, η συζήτηση περιστρέφεται και γύρω από ανθρώπους που δεν είναι παρόντες, ως επί το πλείστον τα σχόλια αρνητικά είτε εναντίον συγκεκριμένων ανθρωπων είτε κάποιων συμπεριφορών γενικότερα. Ο καθένας έχει να πει τη δική του κρίση για αυτόν τον άνθρωπο ή για αυτήν την συμπεριφορά, κανείς δε μένει αμέτοχος, αυτό είναι κοινωνία ανθρώπων άλλωστε. Άλλοτε πάλι η συζήτηση περιστρέφεται γύρω από την ιεροσύνη. Τα σχόλια πολλά, η κατάκριση μεγάλη. Καθένας έχει μια αρνητική

εμπειρία να εξιστορήσει που να περιλαμβάνει έναν ιερέα, απ' τη μία τα χρυσά άμφια απ' την άλλη η αυταρχική συμπεριφορά ορισμένων διχάζουν τις παρέες.

Στόματα ξεστομίζουν λόγια πολλές φορές βαριά, λόγια που δεν μπορούν να πάρουν πίσω. Μέσα σ' αυτά τα στόματα είναι σίγουρα και το δικό μου. Μα τι γίνεται; Πως τα καταφέρνω να μιλάω έτσι, αφού δε μου αρέσει να μιλάω άσχημα εναντίον κανενός, ούτε να κουτσομπολεύω, ούτε να κατακρίνω;

Σκέφτομαι πως ίσως θέλω να ταιριάξω με την παρέα, ίσως από την άλλη παρασύρομαι. Όμως, συνειδητοποίησα πως όλα αυτά είναι δικαιολογίες. Κανείς δεν ευθύνεται για την δική μου κακή συμπεριφορά παρά μόνο εγώ.

Υπάρχει είναι ρητό που λέει: Γίνε η αλλαγή που θέλεις να δεις στον κόσμο! Αν θέλουμε πράγματι να δούμε αυτό τον κόσμο να αλλάζει, πρέπει πρώτα να αλλάξουμε τη δική μας τη συμπεριφορά. Αν κοιτάξεις βαθιά μέσα σου θα δεις πως καμιά κατάκριση, κανένα κουτσομπολιό, καμιά κακία που θα ξεστομίσουμε για τον άλλον δεν φέρνει την πραγματική ευτυχία.

Αυτό δε σημαίνει όμως ότι πρέπει να διαπληκτίζεσαι με τους άλλους, ούτε να τσακώνεσαι συνεχώς γι αυτά τα θέματα. Πόσα πράγματα βλέπει από το θρόνο του ο Θεός και για κανένα απ' αυτά δεν αντιδρά; Μας αφήνει ελεύθερους να πράξουμε. Αυτό πρέπει να κάνουμε και μεις: να αφήνουμε τους άλλους ανθρώπους να πράττουν και να μιλούν όπως θέλουν εκείνοι. Συνειδητοποίησα πως η καλύτερη λύση είναι η σιωπή. Κι αν κάποιος μας ρωτήσει τη γνώμη μας, μπορούμε με ηρεμία να την εκφράσουμε. Όσο σκληρό κι αν ακούγεται, όσο σκληρό κι αν είναι, θα πρέπει να γίνουμε οι άνθρωποι που θέλουμε να βλέπουμε τριγύρω μας, να είμαστε το παράδειγμα που πρέπει να λάμπει ανάμεσα στο πλήθος, ο άνθρωπος αυτός που έχει τη δύναμη να

σιωπήσει όταν όλοι οι άλλοι πολυλογούν ή περιττολογούν ή ακόμα κατακρίνουν-κουτσομπολεύουν.

Συγκεκριμένα για το θέμα των ιερέων και των ανθρώπων που εκκλησιάζονται τακτικά, υπάρχει μία πολύ μεγάλη παρεξήγηση. Θεωρούμε ότι είναι άνθρωποι οι οποίοι έχουν απαλλαγεί από τα πάθη τους, άνθρωποι αγνοί, καθαροί. Όμως, αυτό που θα έπρεπε να έχουμε στο μυαλό μας είναι πως η εκκλησία είναι ένα θεραπευτήριο, ένα νοσοκομείο για τους πνευματικά ασθενείς. Οπότε, ποιος επισκέπτεται την εκκλησία: ο πνευματικά υγιής ή αυτός που έχει ανάγκη να γιατρευτεί; Οι ιερείς δεν είναι υπέρ-ήρωες, είναι άνθρωποι σαν εμάς που παλεύουν καθημερινά με τα πάθη τους, που παλεύουν με τον κακό τους εαυτό, αυτό πρέπει να έχουμε στο μυαλό μας πριν τους κρίνουμε.

Τώρα που πλησιάζουν οι άγιες μέρες ας βάλουμε ένα στόχο, έναν σκοπό: να αποκτήσουμε περισσότερη ανεκτικότητα, περισσότερη αγάπη, περισσότερη ταπείνωση. Μόνο έτσι θα παραδεχτούμε πρώτα απ' όλα τα λάθη μας, γιατί ούτε εμείς είμαστε άγιοι, και έπειτα θα μπορέσουμε να αποδεχτούμε τους άλλους γι' αυτό που είναι. Οι άλλοι δεν είναι τέλειοι, αλλά ούτε κι εμείς οι ίδιοι είμαστε, αυτό να θυμόμαστε.

Και κάτι τελευταίο. Την επόμενη φορά που θα βρεθούμε σε παρέα, ας γίνουμε αυτός ο άνθρωπος που θα θέλαμε να έχουμε για φίλο, για σύζυγο, για συντροφιά!